

i Avisen; men, da den skal gjælde, ogsaa naar den Paagjældende findes i Udlandet eller Hertugdømmerne, saa er det vistnok aldeles i sin Orden, at der skal skee Kundgjørelse ogsaa i den Avis, som efter Forholdenes Natur kan antages der at være almindelig læst. Der er endnu ogsaa adskillige saadanne Kundgjørelser, som specielt ere givne for kongelige Undersaatters Skyld, men som dog have Hensyn til det Tilfælde, at de kunne opholde sig i Udlandet, saaledes f. Ex. Proclama til Arvinger. Det Proclama, der udfædtes for at erfare, om der vare andre Arvinger end den, der havde meldt sig, har vel ikke en saa stor Virkning som Proclama til Creditorer; thi Arvingerne kunne desuagtet siden gjøre deres Ret gjældende, men de maae dog finde sig i at Arven deles mellem de anmeldte Arvinger, og det kan være til stor Tab for dem, fordi de Personer, der kom i Besiddelse af Arven, maaskee ikke vare vederheftige, og man har i al Fald stor Banskfeligbed med at faae dem ud derfra. Men efter Forordningen af 11te September 1823 kan offentlig Indkaldelse finde Sted, naar Folk der have Besiddelser her ere forsvundne efter en lang Tids Forløb, deels for at deres nærmeste Arvinger og andre Berettigede kunne sættes i Besiddelse af deres Formue og have Nytte og Brug deraf, og deels for at den kan tilkjendes dem som egentlig Eiendom. Disse Kundgjørelser skulle skee, naar Summen ikke er aldeles ubetydelig, i Altonaer Mercur og da det Tilfælde forudsættes, at Personen ikke er her i Landet, er det ganske i sin Orden, at det kundgjøres ved Blade, som læses udenfor Riget. Forresten er Kundgjørelsen i Altonaer Mercur i saa Henseende ikke aldeles sikker, men Noget er bedre end aldeles Intet, og man er nu engang vant til at ansee dette som en Kundgjørelse ogsaa for Udlandet, og som sagt er det heller ikke blot dem, der bestinde sig i Nærheden, at dette skal komme til Gode, men ogsaa Andre, som der have

deres Commissionairer eller Andre, som have at paasee deres Lary. Man har til Fordeel for den Mening, at disse Kundgjørelser skulle for Fremtiden kunne bortfalde, beraabt sig paa den Grund, at der ingen Reciprocitet skulde finde Sted. Men jeg har allerede bemærket, hvorledes Strandingsforordningen for Hertugdømmerne af 30te December 1803 udtrykkeligt foreskriver en Kundgjørelse saavel i de danske Aviser som paa Hamborgs Børs; det er ligeledes vist, at mange andre Kundgjørelser baade skulle skee og factist skee her i de danske Aviser. Reglen for hvor Proclamata skulle kundgjøres er i Hertugdømmerne som i saamange andre Lande mindre bestemt end her, det er mere overladt til vedkommende Skifteforvalter eller andre Vedkommende, skjøndt det er en almindelig Regel at man skal kundgjøre dem, naar Boerne ere af Betydendhed, i tre forskjellige Territorier, og man tager Hensyn til hvor den Aføde eller Fallerende formodes at have haft sine Forbindelser, og altsaa maa det kundgjøres i de danske Aviser i mange Tilfælde. Forsømmes det i enkelte Tilfælde, at det er tagttaget, vil naturligviis vedkommende Creditor have Ret til Anke, men det er mig ikke bekjendt, at saadan Anke har existeret, skjøndt den vistnok kan eksistere. Man har fremdeles sagt, at naar denne Bekjendtgjørelse skeer her, saa skeer den ikke paa Dansk, men paa Tydsk. Det er Noget, som i Grunden ligger udenfor Sagen; Loven har ikke indladt sig paa, i hvilket Sprog Bekjendtgjørelsen skal kundgjøres; men jeg troer virkelig, at det er Noget, som man ikke skal opholde sig over.

Rettelse.

NB. I nogle Exemplarer af Nr. 104 1ste Spalte staar **Ordføreren** (fortsat): istedet for **Orsted** (fortsat):